

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΜΑΝΤΕΛΙΝ

Ο πορφυρός ήλιος είχε δύσει πίσω από τὰ μεγάλα δέντρα του κήπου.
— Μαργκώ, φώναξε σὲ μιὰ στιγμή ἡ κυρία Ἑρμῆς. Βάζω στοίχημα πὼς ξέχασες πάλι ἔξω τὴ γάτα.

— Ἐ, ναι, ἔχεις δίκιο, μαμά, παραδέχτηκε ἡ ὡμορφη Μαργκώ, ἕνα γλυκὸ κορίτσι δεκαπέντε χρόνων.

Καὶ καθὼς ἡ κυρία Ἑρμῆς σήκωσε τὰ μάτια της πάνω στὸν κρυστάλλινο πολυέλαιο τῆς τραπεζαρίας, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ πέση στὸ κεφάλι τους, ἡ Μαργκώ βιάσθηκε νὰ προσθέσῃ γελῶντας:

— Μὰ δὲν νύχτωσε ἀκόμη κι' ἔτσι δὲν φοβάμαι νὰ πάω στὸ θάθος τοῦ κήπου γιὰ νὰ θρῶ τὴ γάτα. Ἄλλωστε πόσες φορές δὲν βγήκα ἔξω ἀργά, μὲ τὸ σκοτάδι... Ἐνῶ ἐ- οὐ, μαμά, δὲν τολμᾶς νὰ ξεμουτίσης...

Κι' ἀλήθεια, αὐτὸς ὁ φόβος τῆς νύχτας ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς μικρὲς μανιέρες τῆς κυρίας Ἑρμῆς. Χήρα ἀπὸ πολὺν καιρὸ, ἡ κ. Ἑρμῆς δὲν εἶχε ξαναπαντρευτῆ, εἴτε γιὰτὶ δὲν εἶχε παρουσιαστῆ καμμιά καλὴ τύχη, εἴτε γιὰτὶ δὲν ἠθέλε ν' ἀλλάξῃ τὴν καινούργια ζωὴ της. Ἀγαποῦσε πάρα πολὺ τὴν κόρη της κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ σοβαροὺς λόγους, πού τὴν ἐμπόδιζαν νὰ ξαναπαντρευτῆ ἦταν ὁ φόβος μήπως ὁ- σαρεστοῦσε τὴν ὡμορφη Μαργκώ. Κι' ἔτσι, μολονότι καμμιά φορά, ἀπάνω στὸ θυμὸ της, φώναζε τῆς κόρης της πὼς εἶχε θυσιάστῃ γιὰ χάρι της, ἦταν εὐτυχισμένη πού ζοῦσε μὲ τὴν ἀγάπη της καὶ τὴν συντροφιά της.

— Ἐλα, νύχτωσε πειά, εἶ- πε σὲ λίγο στὴ Μαργκώ. Πήγαινε νὰ φέρῃς τὴ γάτα.

Ἡ κόρη της παράτησε τὴν πολυθρόνα της καὶ βγή- κε ἔξω στὸν σκοτεινὸ κήπο.

— Μίκυ!.. Μίκυ!.. φώνα- ξε μὲ τὴν ὀλόδροση φωνή της, κάνοντας πὼς ἔψαχνε ἔδῳ κι' ἐκεῖ. Ἐπειτα ἀπο- μακρύνθηκε ἀπὸ τὴν βεράν- τα, χώθηκε γρήγορα μέσα στὶς μεγάλες τριανταφυλ- λιές πού ἦσαν κοντὰ στὸ φράχτη καὶ ξαναφώναξε σι- γανά τὴ γάτα τῆς Ἀγκύ- ρας. Δυὸ κίτρινα μάτια ἐ- λαμψαν ἀξαφνα μέσα στὸ σκοτάδι.

— Μίκυ!.. Μίκυ μου!.. ἔ- κανε ἡ Μαργκώ καὶ τράθη- ξε τὴ γάτα κοντὰ της.

Ἐπειτα ἔλυσε τὸν ρόζ φιόγκο, πού τῆς εἶχε στὸ λαιμὸ, πῆρε ἀπὸ μέσα ἕνα ραβασάκι, διπλωμένο πολλὲς φορές καὶ τὸ ἔκρυψε στὴν τσέπη της μὲ κάποιον φόβο. Κατόπι βγήκε ἀπὸ τὶς τριανταφυλλιές κρατῶντας στὴν ἀγκαλιά της τὴ γάτα κι' ὅταν ἔφτασε κοντὰ στὴ βεράντα, φώναξε τῆς μητέρας της:

— Ἐρχόμαστε, μαμά!..

Ἡ κυρία Ἑρμῆς, πού διάβαζε μιὰ ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ Λαμαρτίνου, χαμογέλασε μιὰ στιγμή κ' ὕστερα βυθίστηκε πάλι στὰ ρωμαντικὰ ὄνειρά της.

Αὐτὸ λοιπὸν γινόταν κάθε βράδυ: ἡ γάτα τῆς Ἀγκύ- ρας ἔκανε τὸν ταχυδρόμο καὶ κουβαλοῦσε στὴ Μαργκώ τὰ ραβασάκια τοῦ Ραοῦλ, ἑνὸς νέου δεκαοχτῶ χρόνων, πού καθόταν στὸ διπλανὸ σπίτι. Κι' ἐκεῖνη κρυβόταν στὴν κάμαρά της καὶ τὰ διάβαζε μ' ἕνα δυνατὸ χτυποκάρδι καὶ μὲ φλογισμένα μάγουλα. Ἐπειτα κοιμόταν μ' ἕνα εὐτυχι- σμένο χαμόγελο στὰ χεῖλη, βλέποντας στὸν ὕπνο της τὸν ἀγαπημένο της.

Ἐτσι ἦρθε κ' ἡ μέρα τοῦ φιλιού: «Τί εἶνε ἕνα φίλι!» τῆς ἔγραφε ὁ Ραοῦλ. «Πότε λοιπὸν θὰ σὲ σφίξω στὴν ἀγκα- λιά μου, ἀγάπη μου; Πότε θὰ σὲ φιλήσω στὸ στόμα;»

Τὸ ραβασάκι αὐτὸ τὴν ἀρρώστησε μὲ τὸ φλογερὸ πάθος του. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Μαργκώ ξύπνησε μὲ δυνατὸ πονο-

κέφαλο καὶ μὲ μουδιασμένες τὶς ἀρθρώσεις. Ἡ κυρία Ἑρ- μῆς φώναξε γρήγορα τὸ γιατρὸ κι' ἐκεῖνος διέταξε ἀνά- παυσι στὸ κρεβάτι καὶ δίαιτα.

Κάτω ἀπὸ τὶς κουβέρτες ἡ ὡμορφη Μαργκώ περιμένε μὲ ἀγωνία τὸ βράδυ, γιὰτὶ ἡ μητέρα της θὰ ἔμπαζε τώρα μέσα τὴ γάτα, θὰ ἔλυε τὸν ρόζ φιόγκο της καὶ θὰ εὐρι- σκε τὸ καθημερινὸ ραβασάκι!

Ὅταν, τέλος, ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἡλιοβασιλεμα ἄκουσε τὴ μητέρα της νὰ φωνάζῃ τὴ γάτα, νὰ ξαναμπαινῇ στὴν τρα- πεζαρία τραγουδῶντας καὶ νὰ φτάνῃ στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ἡ Μαργκώ ἔσφιξε τὴν καρδιά της γιὰ νὰ μὴν σπάσῃ ἀπὸ τοὺς χτύπους. Ἄξαφνα, τὸ τραγοῦδι τῆς κυρίας Ἑρμῆς σταμάτησε ἀπτότομα.

«Ἦώρα διαβάξῃ τὸ γράμμα» συλλογίσθηκε μὲ τρόμο. «Ἦώρα θὰ τὰ μάθῃ ὅλα!»

Κι' ἀλήθεια, ὅταν ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἡ κυρία Ἑρμῆς τρά- θηξε τὶς κουβέρτες καὶ τὴν χάιδεψε στὸ ἰδρωμένο μέτωπο, δὲν εἶχε τὸ συνηθισμένο ὕφος της. Ἦταν ἀφηρημένη. Ρώ- τησε ἀδιάφορα τὴν κόρη της ἂν εἶχε πυρετὸ, ἔκανε δυὸ- τρεῖς βόλτες μέσα στὸ δωμάτιο κ' ὕστερα ξαναγύρισε στὴν τραπεζαρία.

«Ἀπόψε δὲν θέλησε νὰ μὲ μαλλώσῃ... Συλλογίσθηκε ἡ Μαργκώ. «Μὰ αὔριο, ἕνας Θεὸς τὸ ξέρε τί ἔχω νὰ τραθήξω...»

Πέρασε ἔτσι μιὰ ἄσχημη νύχτα, γεμάτη ἐπιόλτες. Μὰ κ' ἡ κυρία Ἑρμῆς δὲν κοι- μήθηκε καλύτερα ἀπὸ τὴν κόρη της. Ἡ καρδιά της ξε- χείλιζε ἀπὸ μιὰ παράξενη εὐτυχία. Τὸ ραβασάκι πού εἶχε βρῆ στὸν φιόγκο τῆς γάτας, τὴν εἶχε ἀναστατώ- σει. «Θεῖα ὡμορφιά, ἔγρα- φε ὁ Ραοῦλ, θέλω νὰ σοῦ πῶ πόσο σὲ λατρεύω!» Κ' ὕστερα ἀπὸ ἕνα σωρὸ ἄλ- λες φλογερὲς ἐξομολογή- σεις, κατέληγε: «Ἐκεῖνος πού σ' ἀγαπᾷ τρελλά!»

Ἐτσι, τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῖ, ὅταν ἡ κυρία Ἑρμῆς πλησίασε στὸ προσκεφάλι τῆς κόρης της, ἡ Μαργκώ τὴν βρῆκε τόσο εὐθυμη, τό- σο ἀλλαγμένη, τόσο λαμπε- ρή, ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ τὴν ρώτησε πού θὰ πήγαινε.

— Μὰ πού θέλεις νὰ πάω; ἀπόρησε ἡ κυρία Ἑρμῆς. Θὰ

μείνω κοντὰ σου...

Ἡ ἀλήθεια ὅμως ἦταν πὼς εἶχε γίνει ἀπ' τὸ πρωῖ τόσο ὡμορφη, γιὰτὶ εἶχε παρεξηγήσει τὸ ραβασάκι. Εἶχε νο- μίσει πὼς ὁ ἐρωτευμένος νέος ἀπευθυνόταν σ' αὐτή!..

«Εἶμαι τυχερή!» εἶπε μέσα της ἡ Μαργκώ. «Ὁ Ραοῦλ θὰ ἔμαθε πὼς ἀρρώστησα κι' ἔτσι ἡ μαμά δὲν βρῆκε τί- ποτε».

Μὰ ὁ Ραοῦλ δὲν εἶχε μάθει τὴν ἀρρώστεια της καὶ στὸ ἐπόμενο ραβασάκι τοῦ τῆς ἔγραφε σὰν τρελλός:

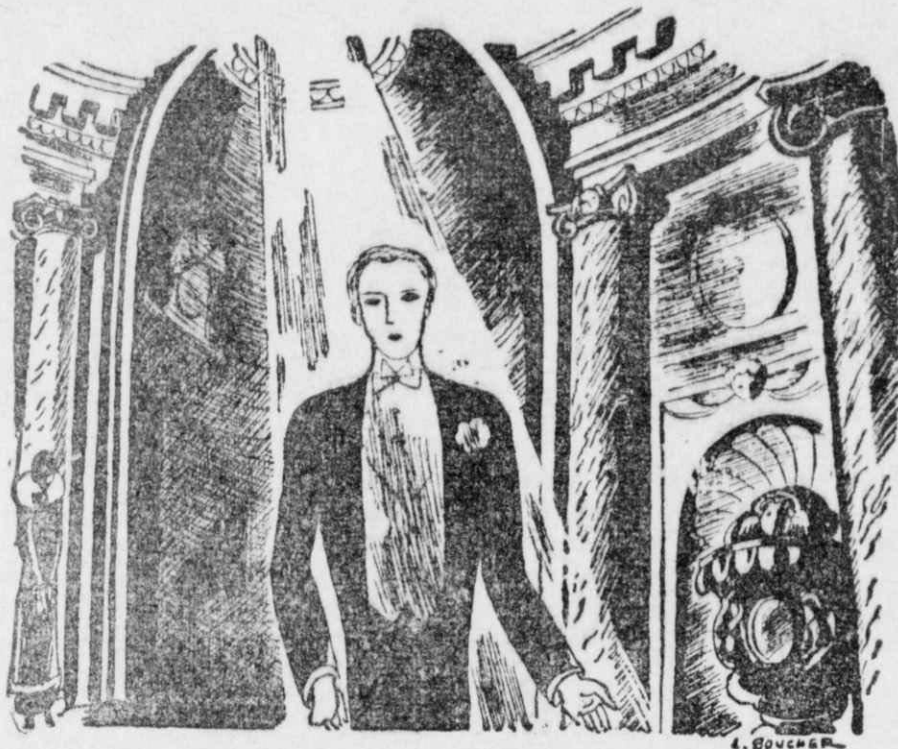
«Σήμερα τὸ ἀπόγευμα ἔχω ἐξετάσεις στὸ Ὄδειο. Θὰ σὲ περι- μένω στὶς ἑπτὰ ἡ ὡρα στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας».

Σὲ λίγο, λοιπὸν, ὅταν ἡ Μαργκώ ἄκουσε ἀπὸ τὸ γειτο- νικὸ σπίτι τοὺς ἤχους ἑνὸς βιολιού, ρώτησε μὲ ἀφέλεια:

— Ποιὸς γραντζουνίζει ἔτσι, μαμά;

— Σῶπα, ἀνόητη! ἔκανε σοβαρὰ ἡ κυρία Ἑρμῆς. Εἶνε ὁ Ραοῦλ, ὁ γυιὸς τοῦ γείτονά μας. Φαίνεται πὼς θὰ προ- ετοιμάζεται γιὰ τὶς ἐξετάσεις του... Ἄ! εἶνε ἕνας μεγάλ- λος καλλιτέχνης!..

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ κυρία Ἑρμῆς στολίστηκε καὶ στὶς ἑ- πτὰ ἡ ὡρα πῆγε στὴν ἐκκλησία. Ὁ Ραοῦλ, ὡμορφος σὰν ἄγγελος, στεκόταν στὴν εἴσοδο. Ὁ θερινὸς ἥλιος πού ἔδωε, περνώντας ἀπὸ ἕνα χρωματιστὸ τζάμι, ἔρριχνε ἀπάνω του (Ἡ συνέχεια στὴ σελίδα 63)

Ὁ Ραοῦλ, ὡμορφος σὰν ἄγγελος, στεκόταν στὴν εἴ- σοδο τῆς ἐκκλησίας...

ΔΥΟ ΛΩΠΟΔΥΤΕΣ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ...

(Συνέχεια έκ της σελίδος 46)

Οι λωποδύτες άλλαξαν και ενώ γελούσαν σαρκαστικά, άκολούθησαν τόν καλόγηρο στο κελί της ήγουμένης. Ο «Ρίγκο» έκανε νόημα τού Ντικ να μείνη έξω κι' εκείνος άνοιξε την πόρτα και προχώρησε στο έσωτερικό. Τό θέαμα πού παρουσιάστηκε εμπρός του τόν έκανε να φρικιάση. Έκει, άπέναντί του, σ' ένα άπλό και φτωχικό κρεβάτι βρισκόταν μιά ήλικιωμένη γυναίκα πού άγωνιούσε κι' άνάπνεε με δυσκολία. Δίπλα σ' ένα τραπεζάκι έτρεμε τó φώς ενός κεριού. Ο «Ρίγκο» ένοιωσε την καρδιά του να χτυπά δυνατά άπό τó φόβο κ' είχε κυριευθή άπό ένα άλλόκοτο συναίσθημα. Τόν είχε κάνει ν' ανατριχιάση ή σκέψη ότι είχε μπρός του μιά έτοιμοθάνατη.

— «Ήρθατε, πάτερ, τού είπε ή ήγουμένη με καλωσύνη. Πλησιάστε πιό κοντά και δώστε μου να φιλήσω τόν Έσταυρωμένο. Θα σ' εξομολογηθώ κάτι, πάτερ μου, συνέχισε με κόπο. Έχω ένα παιδί. Ένα παιδί πού τó εγκατέλειψα στην τύχη του. Αυτό είναι τó μεγάλο άμάρτημά μου. Αυτό τó παιδί, πάτερ, παρεσύρθη, έγινε κλέφτης και τó κλείσσειε στη φυλακή. Κι' εγώ, αντί να τó βοηθήσω, τó εγκατέλειψα, άπαρηθήκα τόν κόσμο κι' άφωσιώθηκα στη λατρεία τού Κυρίου. Πέστε μου, δέν είναι έγκλημα αυτό, πάτερ μου;

Ο «Ρίγκο», κατάχλωμος, με διεσταλμένα τά μάτια άπό τόν τρόμο, τροβήχτηκε με μιά κραυγή άπό τó κρεβάτι της έτοιμοθάνατης, ύψωσε τόν Έσταυρωμένο πρós την ήγουμένη και ψιθύρισε:

— Ο Θεός σε συχώρησε, άγία μητέρα. Έδωσες ένα καλό μάθημα στο γυιό σου κι' άπό δώ και πέρα θα γίνη τίμιος άνθρωπος. Τό ξέρω ότι θα γίνη τίμιος άνθρωπος!...

Η ήγουμένη σήκωσε τó χέρι της σαν κάτι να τού ζητούσε. Ο «Ρίγκο» γονάτισε, τής έδωσε την όστια τών Άχράντων Μυστηρίων κ' ύστερα άρχισε να ψέλνη με λυγμούς τή μοναδική προσευχή πού τού είχε μάθει ή μητέρα του.

Η ήγουμένη άνοιξε τότε με κόπο για τελευταία φορά τά μάτια της, τó πρόσωπό της φωτίσθηκε άπό μιά έκφραση άπέραντης χαράς και ξεψύχησε, προφέροντας καθαρά τó όνομα τού γυιού της πού τόν είχε άναγνωρίσει.

Έξω άπό την πόρτα ό Ντικ, ό σύντροφος τού «Ρίγκο», άνυπομονούσε, γιατί κόνιευε να ξημερώση και δέν είχαν άρχίσει άκόμη τή δουλειά... Μά, καθώς άπεδείχθη, δέν έπρόκειτο να τήν τελειώσουν, γιατί ό «Ρίγκο», ύστερ' άπό ό,τι τού συνέβη, έγινε ένας άνθρωπος τού Θεού...

ΠΩΛ ΑΖΑΡ

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 44)

μιά δέσμη τών άκτίων του, σαν να τά έλουζε με τó φώς ενός προβολέως. Η κυρία Έρμεζ φοβήθηκε όλο αυτό τó φώς και δέν τόλμησε να παρουσιασθή μπροστά του. Θα προτιμούσε ένα άλλο ραντεβού, πιό ρομαντικό, μέσα στο σκοτάδι.

Κ' ή έπιθυμία της εισακούσθηκε. Στο άλλο ραβασάκι του, ό Ραούλ καλούσε την άγαπημένη του στο βάθος τού κήπου, στις δέκα ή ώρα.

«Δέν θα πάω... Δέν πρέπει να πάω...» συλλογίσθηκε ή κυρία Έρμεζ. Μά όταν νύχτωσε κι' έφτασε ή ώρα, πήγε πρώτη στο ραντεβού. Κι' έπερίμενε, ανατριχιάζοντας άπό τις τύψεις της, μά και νοιώθοντας συγχρόνως μιά άπερίγραπτη υπερφάνεια για τήν ώμορφιά της.

Σε λίγο, τó ρολόι της έκκλησίας χτύπησε δέκα φορές. Μιά σκιά τότε πήδησε πάνω άπό τó φράχτη κι' έπεσε μπροστά στα πόδια της. Μά τήν ίδια στιγμή συνέβη μιά σκληρή και κωμική σκηνή: Ο Ραούλ, όταν είδε μπροστά του την κυρία Έρμεζ τά έχασε κι' άρχισε να ψελλίζη:

— Ω! κυρία, σας ίκετεύω, συχωρέστε με! Έγώ φταίω... Η δεσποινίς Μαργκώ είναι άθώα. Σας τó όρκίζομαι!... Μά τώρα, σας ύπόσχομαι, ότι δέν θα τής ξαναγράψω...

— Φύγετε γρήγορα!.. ψιθύρισε εκείνη με πιγμένη φωνή.

Κι' έξω φρενών ξαναγύρισε στην τραπεζαρία νευριασμένη. Η Μαργκώ κοιμόταν. Η μητέρα της τήν σκούνησε κι' όταν ξύπνησε, τής είπε:

— Ξέρεις, Μαργκώ... Άπεφάσισα να δεχθώ τήν πρότασι της θείας σου. Αύριο τó πρωί θα φύγουμε για τήν Κυανή Άκτή... Έχεις άνάγκη άπό έξοχή... Πρέπει ν' αλλάξεις

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 19)

άλλοίμονό σου! Λοιπόν, σε είδοποιώ ότι ή κόμησα Ειρήνη Μανουήλωφ δέν είναι για τά μούτρα σου!

— Υψηλότατε!

— Πήγαινε τώρα, μην δοκιμάσης τó μαστίγιό μου.

Ο νεαρός άξιωματικός κύτταξε τόν Τσάρεβιτς και τήν γυναίκα πού εξακολουθούσε να ρουφά τó τσάι της άδιάφορη. Κι' έφυγε, άφου είπε με άξιοπρέπεια:

— Είμαι πιστός υπήκοος τού Τσάρου, μά όχι και τού Τσάρεβιτς Άλεξάνδρου Άλεξάνδροβιτς!..

— Πήγαινε, άθλιε!...

* * *

Μετά μισή ώρα, ό Τσάρεβιτς λάβαινε ένα γράμμα πού έλεγε τά έξης:

«Υψηλότατε, είμαι άξιωματικός τού Σώματος Προοιτροζίνσκυ και άπαιτώ να μου ζητήσετε συγγνώμη. Αν δέν λάβω γράμμα σας μετά 24 ώρες, δέν θα είμαι πια άξιος ν' άνήκω στον ρωσικό στρατό και θα τινάξω τά μυαλά μου στον άέρα.

Κάρλ Ράμπεργκ»

Τήν άλλη μέρα, ό Κάρλ Ράμπεργκ βρέθηκε σκοτωμένος στο κρεβάτι του, μέσα στον στρατώνα.

Ο Τσάρος, όταν έμαθε τó δράμα, διέταξε τόν Τσάρεβιτς ν' άκολουθήση τήν κηδεία τού νεαρού άξιωματικού, άφου τού είπε με άυστηρότατο τόνο:

— Είσαι πιό βλάκας άπό τόν μακαρίτη τόν άδελφό σου. Δέν θα μπορέσης ποτέ να καταλάβης τίποτα!

Έπειτα θύμωσε και τόν χαστούκισε. Ποιός θα τού έλεγε τώρα τά όνόματα τών συνωμοτών και τήν ώρα της άποπειρας;

Όσοτόσο, ό άρχηγός της Όχράνας πρίγκηψ Δολγορούκι, έπειτα άπό πολλές προσπάθειες, κατώρθωσε ν' ανακαλύψη τούς συνωμότες. Δέκα φοιτηταί και μιά φοιτήτρια κλείστηκαν στις φυλακές τού φρουρίου Άγίων Πέτρου και Παύλου, περιμένοντας τόν δήμιο ή τήν Σιθηνία.

Ο Άλέξανδρος Β' έζησε πολλά χρόνια άκόμη, ως τά 1881, ότε σκοτώθηκε άπό μιά βόμβα τών μηδενιστών.

Γιατί τότε, κανέναν νέος δέν τού φάνηκε πιστός, για τήν άγάπη μιάς γυναίκας.

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΑΦΟΡΜΕΣ ΠΟΛΕΜΩΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 49)

της Γαλλίας στο Άλγέριο Ντεβάλ πήγε να κάνη τή συνθημισμένη έπίσκεψί του στον «ντέη» (1) τού Άλγερίου Χουσεΐν. Μετά τις πρώτες φιλοφρονήσεις άναμεταξύ τους, ό Χουσεΐν ρώτησε τόν Ντεβάλ, αν ή γαλλική κυβέρνηση θα έξωφλούσε έπιτέλους κάποιον χρέος της παληό σ' έναν Άλγερίνο έμπορο άλόγων.

Ο Ντεβάλ άπάντησε, ότι δέν είχε άκόμη σχετικές είδησεις. Ο «ντέη» Χουσεΐν θύμωσε κ' είπε μιά δριμυτάτη φράσι. Ο Γάλλος πρόξενος άπάντησε με τριχότητα.

Κι' ό δεξύθυμος Άραψ σουλτάνος, χάνοντας τήν ύπομονή του, τόν χτύπησε κατάμουτρα με τήν άπό φτερά παγωνιού βεντάλια του!

Αυτό περίμενε τόσα χρόνια ή Γαλλία. Ζήτησε άμέσως έξωφρενικές ίκανοποιήσεις, για τήν προσβολή αυτή. Ο ντέη τού Άλγερίου, φυσικά, άρνήθηκε. Ο πόλεμος κηρύχτηκε. Κι' όλόκληρο τó Άλγέρι έγινε γαλλική άποικία, χ'ρίς ή Τουρκία να μπορέση να επέμβη, έξαντλημένη άκόμα άπ' τήν πολύνεκρη και νικηφόρο έπανάστασι τών Έλλήνων τού 1821...

(1) Η λέξις «ντέη» σημαίνει άραβιστί «γερο-θείος». Είναι τίτλος τιμής, και τόν έδιναν οι σουλτάνοι της Τουρκίας στους ύποτελείς των σουλτάνους τού Άλγερίου.

γρήγορα τόν άέρα σου!...

Η Μαργκώ σάστισε.

— Μά ό γιατρός είπε, μαμά ότι... ψιθύρισε.

Η κυρία Έρμεζ δέν τήν άφησε να εξακολουθήση.

— Ο γιατρός είναι ένας ήλίθιος! Ξέσπασε. Όλοι οι άνδρες είναι ήλίθιοι!

Και βγήκε γρήγορα άπό τó δωμάτιο της κόρης της για να κρύψη τά δάκρυά της...

ΡΟΜΠΕΡ ΜΑΝΤΕΛΙΝ